

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/108/2023
Identifikačné číslo spisu:	8120214109
Dátum vydania rozhodnutia:	26.06.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Viera Nevedelová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:8120214109.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu N. S., narodeného M., trvale bytom N., zastúpeného advokátom JUDr. Michalom Fecilňakom, so sídlom Prešov, Jesenná 8, proti žalovanému Mesto Prešov, so sídlom Prešov, Hlavná 22, IČO: 00 327 646, zastúpenému advokátom JUDr. Alojzom Naništom, so sídlom Sládkovičova 8, Prešov, o určenie, že nehnuteľnosť nie je zaťažená vecným bremenom, vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 19C/101/2020, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 15. decembra 2022 sp. zn. 12Co/38/2022, takto

rozhodol:

I. Návrh na prerušenie dovolacieho konania a predloženie Ústavnému súdu Slovenskej republiky návrhu na začatie konania o súlade ustanovenia § 4 ods. 1 zák. č. 66/2009 Z. z. s Čl. 20 ods. 4 Ústavy z a m i e t a .

II. Dovolenie o d m i e t a .

III. Žalovaný m á voči žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

Odôvodnenie

I.

Konanie pred súdom prvej inštancie

1. Žalobca sa žalobou domáhal určenia, že nehnuteľnosť parc. KN-C č. 3292/13 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 101 m², kat. úz. I., zapísaná na LV č. XXXX, na ktorej sa nachádza asfaltový chodník vo vlastníctve žalovaného, nie je zaťažená vecným bremenom v zmysle § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z. z. o niektorých opatreniach pri majetkovoprávnom usporiadaní pozemkov pod stavbami, ktoré prešli z vlastníctva štátu na obce a vyššie územné celky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej ako „zákon č. 66/2009 Z. z.“).

2. Okresný súd Prešov (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo 17. marca 2022 č. k. 19C/101/2020-111 zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania (výrok I.), žalobu zamietol (výrok II.) a žalovanému priznal vo vzťahu k žalobcovi nárok na 100 % náhradu trov konania (výrok III.).

II.

Konanie pred odvolacím súdom

3. Žalobca podal proti rozsudku súdu prvej inštancie odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Prešove (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom z 15. decembra 2022 č. k. 12Co/38/2022-199 tak, že rozsudok vo výroku II. a výroku III. potvrdil (výrok I.), odvolanie proti výroku I. o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania zamietol (výrok II.), návrh na prerušenie odvolacieho konania zamietol (výrok III.) a žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením (výrok IV.).

4. Odvolací súd sa vo vzťahu k výroku II. rozsudku súdu prvej inštancie rozsiahlo, v bodoch 16. až 24. odôvodnenia rozsudku, zaoberal teoretickými východiskami a judikatúrou najvyššieho súdu k prvoradej otázke preukázania (existencie) naliehavého právneho záujmu na žalobou požadovanom určení. V bode 24. odôvodnenia skonštatoval, že „žalobca nemá naliehavý právny záujem na určovacej žalobe, ak predmetom určenia má byť iba rozhodnutie o predbežnej otázke, aby mohol žalobca na základe určovacieho rozhodnutia podať žalobu na plnenie. V rozhodovanej veci práve o taký prípad ide, lebo žalobca sa požadovaným určením snaží otvoriť si cestu, ako to sám uviedol a nepoprel, k svojim budúcim a ďalším nárokom (majetkovému prospechu!). Tých sa však bude môcť domôcť iba prostredníctvom žalôb na plnenie. A práve v konaniach o žalobách na plnenie bude nevyhnutné ako predbežnú otázku riešiť to, či na pozemku vlastnícky patriacemu žalobcovi viazne, alebo neviazne zákonné vecné bremeno. V nadväznosti na stav rozhodovanej veci je zrejmé, že žalobca má k dispozícii žalobu na plnenie, a preto jediným prípustným prostriedkom ochrany jeho subjektívnych práv tak nemôže byť práve tu podaná určovacia žaloba. Určovací žalobný návrh preto nepredstavuje vhodný a správne zvolený nástroj ochrany práva žalobcu. Inak povedané, možnosť žalobcu podať žalobu na plnenie má automaticky za následok stratu jeho naliehavého právneho záujmu na tu podanej určovacej žalobe. Odvolací súd má preto za to, že v konaní o určovacej žalobe iniciovanej žalobcom v tomto spore nebude rozhodnuté o všetkých sporných otázkach tvoriacich obsah právneho vzťahu, ktorý sa týka strán sporu.“

5. Dospel k záveru, že „pokiaľ súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom zamietol žalobu žalobcu, rozhodol vo výroku vecne správne, a preto odvolací súd s použitím ustanovenia § 387 ods. 1 CSP rozsudok súdu prvej inštancie v zamietavej časti (výrok II.), vrátane vecne správneho závislého III. výroku o náhrade trov konania (odvolacími dôvodmi osobitne nespochybného), potvrdil. Vo svetle vyššie popísaného (s poukazom na všetky dostupné okolnosti prípadu) odvolací súd taktiež nevzhliadol splnenie podmienok na konanie o súlade právnych predpisov, preto návrh žalobcu na prerušenie odvolacieho konania zamietol. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov, súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam. Preto na ďalšiu argumentáciu strán, zachádzajúcu do nadbytočných podrobností, nespôsobilú už privodiť zmenu názoru odvolacieho súdu, nepovažoval odvolací súd za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.“ (bod 26. odôvodnenia).

6. Úspešnému žalovanému v odvolacom konaní priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti neúspešnému žalobcovi v plnom rozsahu, keďže nezistil žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa na postup podľa § 257 CSP.

III.

Dovolanie žalobcu

7. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca (ďalej aj ako „dovolateľ“). Prípustnosť dovolania odôvodnil § 421 ods. 1 písm. a) a písm. b) CSP.

8. Za právnu otázku, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, a ktorá v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, označil dovolateľ

otázku: „Má žalobca naliehavý právny záujem na určovacej žalobe, pokiaľ sa domáha určenia, že pozemok v jeho vlastníctve nie je zaťažený zákonným vecným bremenom podľa § 4 (1) zákona č. 66/2009 Z. z., pričom argumentuje rozporom predmetného (a súdom aplikovaného) ustanovenia s Čl. 20 (4) ústavy?“

9. Ak odvolací súd dospel k názoru, že žalobca nemal na žalobou požadovanom určení naliehavý právny záujem, tento právny záver bol podľa dovolateľa nesprávny; podľa neho už samotné tvrdenie o rozpore zákona s ústavou, aplikované v danej veci, dostatočne odôvodňovalo danosť naliehavého právneho záujmu.

10. Dovolateľ nemá vedomosť o žiadnom rozhodnutí súdnych autorít, ktoré by sa zaoberalo otázkou naliehavého právneho záujmu zrejme zo skutočnosti, že do vlastníckeho práva žalobcu nemôže byť zasiahnuté neústavným ustanovením právneho predpisu.

11. Podľa dovolateľa mala byť uvedená prvá otázka posúdená správne tak, že žalobca na podanej žalobe naliehavý právny záujem má, keďže tento imanentne vyplýva zo samotnej podstaty prejednávanej veci, v ktorej žalobca žiada o určenie, že jeho pozemok nie je zaťažený, pretože § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z. z. je v rozpore s Čl. 20 ods. 4 ústavy, a teda protiústavne zasahuje do vlastníckeho práva žalobcu.

12. Dovolateľ, okrem iného, poukázal aj na skutočnosť, že na LV č. XXXX, kat. úz. I. nie je v časti tiarch zapísané žiadne obmedzenie jeho vlastníckeho práva, čo samo osebe môže indikovať, že žalovaný predmetným zákonným vecným bremenom nedisponuje; podľa dovolateľa predpokladom jeho zápisu (záznamu) je v zmysle § 4 ods. 1 zákona č. 99/2009 Z. z. podanie návrhu na vykonanie záznamu. Žalobca je tak v neistom právnom postavení, kedy nie je isté, či jeho pozemok je užívaný na základe právneho titulu alebo bez neho.

13. Za právnu otázku, pri riešení ktorej sa odvolací súd v zmysle § 421 písm. a) CSP odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu označil dovolateľ otázku „Či inštitút zákonného vecného bremena podľa § 4 (1) zákona č. 66/2009 Z. z. možno považovať za súladný s Čl. 20 (4) ústavy?“

14. Súd nižšej inštancie nevzhladil rozpor v úprave zákonného vecného bremena v zmysle § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z. z. s Čl. 20 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a článkom 1 dodatkového protokolu, ktorý žalobca namietal.

15. Tento právny záver bol podľa dovolateľa nesprávny z dôvodu, že právny poriadok Slovenskej republiky nestanovil žiadne administratívne konanie ani neurčil žiadny štátny orgán, ktorý by mal rozhodovať o nútenom obmedzení vlastníckych práv, nestanovil žiaden režim náhrad, ktoré by mali byť poskytované za nútené obmedzenie vlastníckeho práva, ani nestanovil povinnosť, aby bola akákoľvek náhrada za nútené obmedzenie vlastníckeho práva vôbec uhradená. Podľa dovolateľa § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z. z. nebol prijatý ani vo verejnom záujme, pretože ním zákonodarný zbor zbavil štát zodpovednosti vysporiadať krivdy z čias socializmu a zriadil nezákonný inštitút v rozpore s medzinárodno-právnymi zásadami. Na túto právnu otázku dáva podľa dovolateľa odpoveď ustálená rozhodovacia prax Ústavného súdu Slovenskej republiky v konaniach sp. zn. PL. ÚS 38/95, PL. ÚS 4/00, PL. ÚS 19/09, či PL. ÚS 42/15, z ktorej podľa neho vyplýva, že právny predpis je v rozpore s Čl. 20 ods. 4 ústavy, ak nespĺňa čo i len jedinú podmienku tohto článku v zmysle judikatúry ÚS SR. Napadnutý rozsudok odvolacieho súdu je podľa dovolateľa v rozpore s touto praxou.

16. Rozhodnutie o podanej žalobe v zmysle navrhovaného petitu by podľa žalobcu dalo jasnú odpoveď na otázku, či tu právo žalovaného užívať pozemok, či na druhej strane povinnosť žalobcu trpieť vecné bremeno je alebo nie je, čo by znamenalo konečné a úplné vyriešenie spornosti právneho vzťahu medzi žalobcom a žalovaným.

17. Na základe uvedeného dovolateľ navrhol, aby NS SR prerušil konanie v prejednávanej právnej veci, a aby predložil ÚS SR návrh na začatie konania podľa Čl. 125 ústavy o súlade ustanovenia § 4 ods. 1

zákona č. 66/2009 Z. z. s Čl. 20 ods. 4 ústavy, a po vydaní meritórneho rozhodnutia zo strany ÚS SR v konaní podľa Čl. 125 ústavy, aby napadnutý rozsudok zrušil a vrátil vec odvolaciemu súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, príp. aby zrušil aj rozsudok súdu prvej inštancie a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

18. Z vyjadrenia žalovaného k dovolaniu vyplýva, že dovolanie navrhol odmietnuť pre riadne nevymedzené dovolacie dôvody a návrh na prerušenie konania navrhol zamietnuť ako neopodstatnený.

IV.

Konanie o dovolaní

19. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že žalobca dovolanie podal v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP), strana sporu bola zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP) a dospel k záveru, že dovolaniu nemožno vyhovieť.

Podľa § 421 ods. 1) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok („CSP“) dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená,
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 432 ods. 1 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

Podľa § 432 ods. 2 CSP dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

K dovolaniu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP

20. Za právnu otázku, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, a ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, označil dovolateľ otázku: „Má žalobca naliehavý právny záujem na určovacej žalobe, pokiaľ sa domáha určenia, že pozemok v jeho vlastníctve nie je zaťažovaný zákonným vecným bremenom podľa § 4 (1) zákona č. 66/2009 Z. z., pričom argumentuje rozporom predmetného (a súdom aplikovaného) ustanovenia s Čl. 20 (4) ústavy?“

21. Základným predpokladom prípustnosti dovolania z dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP je, že odvolací súd sa dovolateľom nadnesenou právnou otázkou (tak ako bola formulovaná v celosti) zaoberal a riešil ju a jeho rozhodnutie záviselo na vyriešení takej otázky.

22. V danom prípade tomu tak nebolo. Odvolací súd sa síce ako s prvoradou zaoberal existenciou naliehavého právneho záujmu žalobcu na požadovanom určení, pri jej riešení sa však vôbec nezaoberal tým, či naliehavý právny záujem je daný v prípade, ak žalobca argumentuje rozporom ustanovenia § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z. z. s Čl. 20 ods. 4 Ústavy. Danosť naliehavého právneho záujmu skúmal (riešil) len z hľadiska, či predmetom určovacieho rozhodnutia má byť iba rozhodnutie o predbežnej otázke, aby žalobca mohol na základe určovacieho rozhodnutia podať žalobu na plnenie a dospel k záveru, že „v rozhodovanej veci práve o taký prípad ide, lebo žalobca sa požadovaným určením snaží otvoriť si cestu, ako to sám uviedol a nepoprel, k svojim budúcim a ďalším nárokom, ... ktorých sa však bude môcť domôcť iba prostredníctvom žalôb na plnenie. A práve v konaniach o žalobách na plnenie bude nevyhnutné ako predbežnú otázku riešiť to, či na pozemku vlastnícky patriacemu žalobcovi viazne, alebo neviazne zákonné vecné bremeno. V nadväznosti na stav rozhodovanej veci je zrejmé, že žalobca má k dispozícii žalobu na plnenie, a preto jediným prípustným prostriedkom ochrany jeho subjektívnych práv tak nemôže byť práve tu podaná určovacia žaloba. Určovacia žalobná návrh preto

nepredstavuje vhodný a správne zvolený nástroj ochrany práva žalobcu. Inak povedené, možnosť žalobcu podať žalobu na plnenie má automaticky za následok stratu jeho naliehavého právneho záujmu na tu podanej určovacej žalobe. Odvolací súd má preto za to, že v konaní o určovacej žalobe iniciovanej žalobcom v tomto spore nebude rozhodnuté o všetkých sporných otázkach tvoriacich obsah právneho vzťahu, ktorý sa týka strán sporu.“

23. Dovolací súd dospel k záveru, že v danom prípade je ťažisko problému vo vyplatení primeranej náhrady za obmedzenie vlastníckeho práva, teda v žalobe na plnenie; priznanie primeranej náhrady predmetom konania nebolo.

24. Vzhľadom na uvedené je zrejmé, že rozhodnutie odvolacieho súdu od dovolateľom formulovanej otázky nezáviselo, dovolanie z dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP preto nie je prípustné.

25. Mimo rámca dovolacieho konania dovolací súd poznamenáva, že obdobnú otázku, iba mierne modifikovanú odkazom na § 6 ods. 1 zákona č. 639/2004 Z. z. o Národnej diaľničnej spoločnosti a o zmene cestného zákona žalobca vzniesol aj v dovolaní, o ktorom najvyšší súd ako súd dovolací rozhodol rozsudkom z 30. októbra 2024 sp. zn. 8Cdo/28/2023, a v ktorom konštatoval, že „podľa ustálenej rozhodovacej činnosti najvyššieho súdu (rozsudok Najvyššieho súdu SR z 19. novembra 2008 sp. zn. 5Obdo/10/2008) určovacia žaloba má povahu preventívnu a jej účelom je poskytnutie ochrany právneho postaveniu žalobcu skôr, než dôjde k porušeniu právneho vzťahu alebo práva, teda vtedy, keď sa nemožno domáhať ochrany žalobou na plnenie ...“. Dovolací súd v rozsudku sp. zn. 8Cdo/28/2023 rovnako dospel k záveru, že „v danom prípade je ťažisko problému vo vyplatení primeranej náhrady za obmedzenie vlastníckeho práva, teda v žalobe na plnenie a premlčanie takéhoto nároku. Otázka priznania primeranej náhrady nebola predmetom konania.“

K dovolaniu podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP

26. Pokiaľ ide o druhú v dovolaní nadnesenú právnu otázku: „Či inštitút zákonného vecného bremena podľa § 4 (1) zákona č. 66/2009 Z. z. možno považovať za súladný s Čl. 20 (4) ústavy?“

27. Dovolateľ uviedol, že odvolací súd túto otázku neposudzoval s poukazom na nedostatok naliehavého právneho záujmu žalobcu na podanej žalobe, avšak práve z dôvodu, že odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie, „možno konštatovať, že odvolací súd nevidel rozpor zákonného vecného bremena v zmysle § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z. z. s Čl. 20 ods. 4 ústavy“.

28. Uvedené tvrdenie dovolateľa nie je dôvodné. I keď je pravdou, že súd prvej inštancie v odôvodnení zamietajúceho výroku uviedol aj úvahy k otázke vzniku vecného bremena zo zákona vo vzťahu k § 4 ods. 1, 2 zák. č. 66/2009 Z. z. v spojení s Čl. 20 ods. 4 ústavy a § 151o ods. 1 OZ a v tej súvislosti poukázal aj na rozhodnutia najvyššieho súdu, resp. ústavného súdu, súčasne však prisvedčil námietke žalovanej strany o nedostatku naliehavého právneho záujmu.

29. Ako je vyššie uvedené, odvolací súd v odôvodnení rozsudku (bod 18., 19., 20.) uviedol, že „ak súd zamietá žalobu na určenie pre nedostatok naliehavého právneho záujmu, je vylúčené, aby súčasne preskúmal žalobu aj z vecnej stránky (SJ 3/1997). Odôvodnenie neexistencie naliehavého právneho záujmu v napadnutom rozsudku ostalo v tomto smere hmlistým/neistým, lebo súd prvej inštancie čiastočne prisvedčil námietke žalovanej strany o neexistencii naliehavého právneho záujmu na podanej žalobe. Naliehavý právny záujem je buď daný, alebo daný nie je. Preto nemôže byť z časti daný a z časti nedaný. Odvolací súd má naproti názoru súdu prvej inštancie jednoznačne za to, že naliehavý právny záujem na v tomto spore požadovanom určení daný nie je, vyriešenie otázky ktorej je vecou právnou, nie skutkovou.“

30. Odvolací súd otázku existencie naliehavého právneho záujmu žalobcu na žalobou uplatnenom určení, že nehnuteľnosť nie je zaťažená zákonným vecným bremenom, považoval za prvoradú, ťažiskovú pre rozhodnutie o odvolaní, a dospel k záveru, že naliehavý právny záujem žalobcu na takom určení daný nie

je, ak predmetom určenia má byť iba rozhodnutie o predbežnej otázke, aby mohol žalobca na základe určovacieho rozhodnutia podať žalobu na plnenie. V rozhodovanej veci práve o taký prípad ide, lebo žalobca sa požadovaným určením snaží otvoriť si cestu, ako to sám uviedol a nepoprel, k svojim budúcim a ďalším nárokom ... Tých sa však bude môcť domôcť iba prostredníctvom žalôb na plnenie. A práve v konaniach o žalobách na plnenie bude nevyhnutné ako predbežnú otázku riešiť to, či na pozemku vlastnícky patriacemu žalobcovi viazne, alebo neviazne zákonné vecné bremeno. V nadväznosti na stav rozhodovanej veci je zrejmé, že žalobca má k dispozícii žalobu na plnenie, a preto jediným prípustným prostriedkom ochrany jeho subjektívnych práv tak nemôže byť práve tu podaná určovacia žaloba. Určovací žalobný návrh preto nepredstavuje vhodný a správne zvolený nástroj ochrany práva žalobcu. Inak povedané, možnosť žalobcu podať žalobu na plnenie má automaticky za následok stratu jeho naliehavého právneho záujmu na tu podanej určovacej žalobe. Odvolací súd má preto za to, že v konaní o určovacej žalobe iniciovanej žalobcom v tomto spore nebude rozhodnuté o všetkých sporných otázkach tvoriacich obsah právneho vzťahu, ktorý sa týka strán sporu.

31. Ak v daných súvislostiach odvolací súd (v bode 26. odôvodnenia jeho rozsudku) dospel k záveru, že „pokiaľ súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom zamietol žalobu žalobcu, rozhodol vo výroku vecne správne, a preto odvolací súd s použitím ustanovenia § 387 ods. 1 CSP rozsudok súdu prvej inštancie v zamietavej časti (výrok II.), ... potvrdil“.

Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 387 ods. 2 CSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

32. Z predchádzajúcich bodov odôvodnenia vyplýva, že odvolací súd sa s odôvodnením rozsudku prvej inštancie nestotožnil v celom rozsahu (§ 387 ods. 2 CSP). Naopak, zdôraznil, že ak nie je daný naliehavý právny záujem na určovacej žalobe, nemožno ju posudzovať z vecnej stránky. Práve v dôsledku prvoradého, prednostného skúmania naliehavého právneho záujmu žalobcu na požadovanom určení, či tu právo (vecné bremeno) je, a záveru, že naliehavý právny záujem tu daný nie je, odvolací súd zamietajúci výrok rozsudku súdu prvej inštancie potvrdil len podľa § 387 ods. 1 CSP, teda z dôvodu, že zamietajúci výrok II. súdu prvej inštancie je síce vecne správny, ale z iného dôvodu - iba z dôvodu nepreukázania naliehavého právneho záujmu.

33. Odvolací súd túto otázku vôbec neriešil práve z dôvodu, že dospel k záveru, že nie je daný naliehavý právny záujem žalobcu na určení, že nehnuteľnosť nie je zaťažená vecným bremenom. Nepotvrdil teda zamietajúci výrok II. rozsudku súdu prvej inštancie z dôvodu podľa § 387 ods. 2 CSP. Nemožno preto dať za pravdu dovolateľovi, že odvolací súd nevidel rozpor zákonného vecného bremena v zmysle § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z. z. s Čl. 20 ods. 4 ústavy.

34. Je preto zrejmé, že rozhodnutie odvolacieho súdu nezáviselo od vyriešenia právnej otázky, či inštitút zákonného vecného bremena podľa § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z. z. možno považovať za súladný s Čl. 20 ods. 4) ústavy, odvolací súd túto otázku vôbec neriešil. Z uvedeného dôvodu dovolanie nie je prípustné ani v časti podanej podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

K návrhu na prerušenie konania

35. Vzhľadom na závery dovolacieho súdu vo vzťahu k dovolaniu podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP dovolací súd nepovažoval za dôvodný ani návrh dovolateľa, aby dovolacie konanie prerušil, a aby podľa Čl. 125 ods. 1 písm. a) zák. č. 460/1992 Zb. Ústavy Slovenskej republiky predložil Ústavnému súdu Slovenskej republiky návrh na začatie konania o súlade ustanovenia § 4 ods. 1 zák. č. 66/2009 Z. z. s Čl. 20 ods. 4 Ústavy; z toho dôvodu tento návrh zamietol.

36. Z vyššie uvedených dôvodov dovolací súd dovolanie žalobcu podľa § 447 písm. f) CSP odmietol ako neprípustné pre nesplnenie podmienky odôvodnenia prípustnými dovolacími dôvodmi.

37. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd rozhodol v zmysle § 453 ods. 1 CSP tak, že úspešnému žalovanému v dovolacom konaní priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu (§ 255 ods. 1 CSP). O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

38. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.